

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 18Ek/510/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119257072
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119257072.4

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: MDivision, s. r. o., so sídlom Rybárska 33, 903 01 Senec, IČO: 46 287 337, právne zast.: PERSPECTA Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 4D, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 36 668 745, v mene ktorej koná JUDr. Ing. Igor Hudoba, PhD., advokát, proti povinnému: H. H., nar.: X.XX.XXXX, trvale bytom I. T. XXXX/XX, XXX XX I., právne zast.: Lansky, Ganzger & Partner Rechtsanwälte, spol. s r. o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 36 851 710, v mene ktorej koná JUDr. Martin Jacko, advokát, o vymoženie 1.293,18 EUR s príslušenstvom, vedenej súdnym exekútorom: JUDr. Dagmar Kováčová, so sídlom exekútorského úradu Záhradnícka 46, 821 08 Bratislava, IČO: 37 927 027, pod číslom 391EX 2274/2019, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Ek/510/2019 zo dňa 9. augusta 2019, takto

rozhodol:

- I. Sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Ek/510/2019 zo dňa 9. augusta 2019 zamietla.
- II. Oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Ek/510/2019 zo dňa 9. augusta 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie (I. výrok) a žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznal (II. výrok).

2. Vychádzal zo zistenia, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 01.04.2019 domáhal od povinného vymoženiu náhrady trov základného konania vo výške 1.293,18,- Eur na podklade exekučného titulu - Uznesenia Okresného súdu Malacky, sp. zn. 31Csp/91/2017 zo dňa 20.02.2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 14.3.2019 a vykonateľnosť dňa 19.3.2019. Oprávnený sa zároveň domáhal vymoženiu trov exekúcie vo výške 304,94 Eur. Súd pri rozhodovaní o návrhu na vykonanie exekúcie zistil rozpor návrhu na vykonanie exekúcie v časti trov exekúcie oprávneného s Exekučným poriadkom, preto návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v časti trov exekúcie oprávneného v sume 191,24 Eur zamietol. Následne súd po preskúmaní návrhu na vykonanie exekúcie a príloh k nemu vydal dňa 15.05.2019 poverenie na vykonanie exekúcie pod spisovou značkou 18Ek/510/2019, ktorým vykonaním exekúcie poveril súdnu exekútoriku JUDr. Dagmar Kováčovú, so sídlom exekútorského úradu Záhradnícka 46, 821 08 Bratislava (ďalej len „súdny exekútor“). Súdny exekútor, ktorý vedie exekúciu pod sp. zn. 391EX 2274/2019, následne vydal upovedomenie o začatí exekúcie, ktoré bolo povinnému doručené dňa 24.05.2019. Dňa 07.06.2019 bol súdnemu exekútorovi doručený návrh povinného na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom (§ 61k ods. 2 Exekučného poriadku), ktorý spolu s vyjadrením oprávneného dňa 16.07.2019 súdny exekútor predložil súdu na rozhodnutie.

3. Návrh na zastavenie exekúcie povinný odôvodnil tým, že považuje návrh oprávneného za predčasne podaný, nakoľko exekučný titul - Rozsudok Okresného súdu Malacky, sp. zn. 31Csp/91/2017 zo dňa

18.07.2018, od ktorého sa odvíja rozhodnutie o trovách základného konania, nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, nie je vykonateľným exekučným titulom. Zároveň uviedol, že odhladnuc od nesplnenia procesných podmienok na vyhlásenie rozsudku vo forme kontumačného rozsudku a ďalších procesných väd súdu v základnom konaní, vrátane väd doručovania, bola povinnému odňatá možnosť konať pred súdom, resp. bolo porušené právo na základnú súdnu ochranu a právo na spravodlivý proces. Z uvedeného vyplýva, že exekučný titul, na základe ktorého sa vedie exekúcia, nespĺňa atribút formálnej ani materiálnej vykonateľnosti v dôsledku jeho nedoručenia zákonným a kvalifikovaným spôsobom povinnému, ale i v dôsledku hmotnoprávných i procesných pochybení súdu v základnom konaní, na ktoré sa má prihliadať ex offo. V závere vyjadrenia povinný žiadal, aby po preskúmaní všetkých uvedených skutočností a dôkazov súd exekúciu zastavil.

4. K návrhu povinného na zastavenie exekúcie sa vyjadril oprávnený, ktorý so zastavením exekúcie na majetok povinného nesúhlasil s odôvodnením, že nie je daný ani jeden z taxatívne vymedzených dôvodov jej zastavenia uvedených v Exekučnom poriadku. Vo svojom vyjadrení oprávnený ďalej uviedol, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie mienil dosiahnuť zastavenie exekúcie na základe špekulatívnych a účelových tvrdení, že exekučný titul nespĺňa atribúty formálnej ani materiálnej vykonateľnosti, čím povinný spochybnil existenciu samotnej pohľadávky, vyplývajúcej z rozsudku Okresného súdu Malacky, č.k. 31Csp/91/2017 zo dňa 18.07.2018, z ktorého rezultujú trovy konania priznané uznesením Okresného súdu Malacky, sp. zn. 31Csp/91/2017 zo dňa 20.02.2019, ktoré sú predmetom danej exekúcie. Povinný vo vzťahu k námietkam povinného predovšetkým zdôraznil, že námietky nie sú opravným prostriedkom, ktorým by sa napádalo rozhodnutie štátneho orgánu, a smerujú proti exekúciám, nie proti exekučnému titulu, a teda ich predmetom môžu byť len také skutočnosti, ktoré nastali až po vzniku exekučného titulu. Tým oprávnený poukázal na skutočnosť, že exekučný súd nie je oprávnený v rámci exekučného konania preskúmať správnosť exekučného titulu, ani skutočnosti, na základe ktorých bol vydaný. Oprávnený mal za to, že predmetná exekúcia sa vedie na základe exekučného titulu, ktorý je právoplatný a vykonateľný a teda neexistuje dôvod, pre ktorý by mala byť exekúcia neprípustná a námietky povinného proti exekúciám sú irelevantné. Žiadal preto, aby súd návrhu povinného na zastavenie exekúcie nevyhovel a jeho návrh zamietol.

5. Súd k obrane povinného proti exekúcii dôvodil, že každý exekučný titul sa vyznačuje formálnou i materiálnoú právoplatnosťou. Formálna právoplatnosť vykonávaného rozhodnutia znamená, že rozhodnutie už nie je preskúmateľné riadnymi opravnými prostriedkami, resp. že žiadne opravné prostriedky už nemajú odkladný účinok. Materiálna právoplatnosť rozhodnutia vyjadruje, že medzi účastníkmi, na ktorých sa právoplatnosť vzťahuje, sa nastolil kvalitatívne nový právny vzťah v podobe judikovaného nároku, o ktorom nemožno znova konať a ktorý je záväzný medzi účastníkmi a voči všetkým orgánom. Základným procesným predpokladom oprávňujúcim oprávneného na podanie návrhu na vykonanie exekúcie je vykonateľné rozhodnutie. Vykonateľnosť rozhodnutí (exekučných titulov) sa musí skúmať tak z materiálnej, ako aj z formálnej stránky. Formálna vykonateľnosť sa posudzuje podľa procesných predpisov upravujúcich vydávanie rozhodnutí obsahujúcich právo na plnenie. Materiálna vykonateľnosť exekučného titulu je daná len vtedy, ak na základe vykonateľného rozhodnutia možno bezpečne identifikovať osobu oprávneného a povinného podľa pojmových znakov zodpovedajúcich právnym normám (obchodné meno fyzickej osoby, obchodné meno alebo názov právnickej osoby, pod ktorým je vedená v príslušnom registri, meno a priezvisko fyzickej osoby a pod.), presné vymedzenie práv a povinností, prípadne ich vzájomnú podmienenosť, rozsah a obsah plnenia, čo platí najmä pre nepeňažné plnenia a jednoznačné uvedenie lehoty na dobrovoľné splnenie povinností. Formálna a materiálna vykonateľnosť exekučného titulu sú rovnocenné zložky vykonateľnosti rozhodnutia. Súd preskúmal návrh povinného na zastavenie exekúcie, ktorá je vedená na tunajšom súde pre vymozenie pohľadávky oprávneného voči povinnému vo výške 1.293,18 Eur s príslušenstvom a zistil, že návrh povinného na zastavenie exekúcie je v celosti nedôvodný. Pokiaľ ide o povinným tvrdenú vadu doručovania, súd uviedol, že v prípade, že by exekučný titul nebol povinnému doručený, nenadobudol by právoplatnosť a následne vykonateľnosť (vyznačenú v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 O spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy na prvej strane predmetného rozhodnutia). V prípade neúspešného doručenia písomnosti do vlastných rúk nastala tzv. fikcia doručenia, podľa ktorej sa písomnosť považuje za doručenú dňom vrátenia nedoručenej zásielky súdu. Vo vykonávanom (exekučnom) konaní vychádza súd z právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom. Vo vykonávanom (exekučnom) konaní súd právo nenachádza, ale len vykonáva to, o čom bolo už právoplatne rozhodnuté a nenahrádza tak súd v základom konaní a v jeho rozhodovacej

činnosti. Exekučnému súdu v exekučnom konaní ani v rámci rozhodovania o návrhu na zastavenie exekúcie neprináleží posudzovať ani revidovať rozhodnutie, ktoré mu je ako exekučný titul predložené, ani procesný postup súdu v základom konaní a je vykonateľným rozhodnutím vo veci samej (exekučným titulom) viazaný. Ustanovenie §61k ods. 1 Exekučného poriadku taxatívne vymenúva dôvody, pre ktoré súd exekúciu zastaví. V danom prípade však súd pri posudzovaní návrhu na zastavenie exekúcie zistil, že skutočnosti uvádzané povinným nie sú kvalifikovaným dôvodom na zastavenie exekúcie (povinný neuviedol skutočnosti, ktoré po vzniku exekučného titulu spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo iné skutočnosti, ktoré jeho vymáhateľnosti bránia).

6. Povinný podal proti vyššie uvedenému rozhodnutiu súdu sťažnosť z dôvodu existencie sťažnostných (odvolacích) dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP per analogiam - súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP per analogiam, (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), § 365 ods. 1 písm. f) CSP per analogiam (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, per analogiam (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

7. Nesprávny procesný postup - porušenie práva na spravodlivý proces (odňatie možnosti účastníka konania - povinného) konať pred (exekučným) súdom podľa povinného spočíva v tom, že podľa odôvodnenia uznesenia pod bodom 5 (str. 2 uznesenia) sa k návrhu na zastavenie exekúcie vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu oprávnený, ktorý uviedol, že nesúhlasí s návrhom na zastavenie exekúcie spolu s ďalšou tam uvedenou argumentáciou. Vyjadrenie oprávneného povinný neobdržal, tým pádom nemohol v prípadnej replike reagovať na vyjadrenie oprávneného. Súd tak odňal povinnému možnosť konať pred súdom, čím došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní a v práva na kontradiktórne konanie (práva na spravodlivý proces - odňatie možnosti konať pred súdom). Ochrana procesných práv účastníkov (aj exekučného) konania vyplývajúca z princípov spravodlivého procesu v konkrétnom prípade zakladala povinnosť súdu doručiť rovnopis vyjadrenia oprávneného (§ 200 Exekučného poriadku v spojitosti s čl. 9 a čl. 4 ods. 1 v spojitosti s § 167 CSP). Ústavný súd opakovane vo svojich rozhodnutiach vyslovil, že rozhodnutiu všeobecného súdu (vrátane exekučného súdu) musí predchádzať postup zodpovedajúci garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, najmä garanciam obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, v princípe rovnosti zbraní a v práve na kontradiktórne konanie (I. ÚS 230/03). Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je teda - okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) - aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“ (podobne napr. III. ÚS 402/08). Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný (resp. v exekučnom konaní oprávnený a povinný), a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (napr. IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 147/04). Exekučnému súdu je nepochybne známa konštantná judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva („ESLP“), ktorý v súvislosti s rovnosťou účastníkov konania používa pojem „rovnosť zbraní“, podľa ktorej sa vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predložiť svoju záležitosť a príslušnú argumentáciu za rovnakých podmienok (napr. v prípade Beer proti Rakúsku, 2004, Baumann proti Rakúsku, 2001, Dombo Beheer B. V. proti Holandsku, 1993, Ankerl proti Švajčiarsku, 1996, Komanický proti Slovensku, 2002). V súvislosti s uvedeným vyslovil ESLP okrem iného právny názor, že k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo tým, že odvolací súd nezaslal odvolanie protistrane a nedal jej možnosť, aby sa k nemu vyjadrila a uplatnila svoje tvrdenia a dôkazy. Sťažovateľovi je známe, že Ústavný súd vyslovil právny názor, podľa ktorého je to potrebné aplikovať aj na dovolacie konanie a exekučné konanie (napr. I. ÚS 118/2013, IV. ÚS 296/2011), a to zvlášť vtedy, ak súd vo veci rozhoduje meritórne. Povinnosťou všeobecných súdov je interpretovať procesné ustanovenia a princípy spravodlivého procesu predovšetkým z pohľadu účelu a zmyslu ochrany ústavou (resp. kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou) garantovaných základných práv a slobôd. Podľa judikatúry Ústavného súdu SR: „Ak všeobecný súd v dovolacom konaní (pozn. detto v exekučnom konaní) neumožnil druhému účastníkovi vyjadriť sa k podstate dovolania podaného žalobcom, neposkytol mu žiadny priestor na zaujatie jeho stanoviska, porušil zásady spravodlivého súdneho konania (kontradiktórnosť konania).“ (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III.

ÚS 183/2010 z 29. júna 2010, v Zb. n. ú. ÚS SR pod č. 31/2010). Do pozornosti súdu dal aj Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 136/08 z 5. novembra 2008, Zb. n. ú. ÚS SR pod č. 60/2008 a rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 49/01, podľa ktorého „Postup, ktorým súd odníme účastníkovi konania možnosť vyjadriť sa k dôkazu, ktorý súd vykonal a ktorý obsahoval zistenie významné pre jeho rozhodnutie, a vytvorí tak dotknutému účastníkovi konania podstatne nevýhodnejšie podmienky na preukázanie svojich tvrdení, než akými disponuje druhý účastník konania, je nielen porušením práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ale aj porušením princípu kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie.“

8. Ďalej doplnil svoju argumentáciu v tom smere, že exekučný súd zamietol návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu formálneho posúdenia právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom. Exekučný súd v podstate vychádzal len z formálne vyznačenej pečiatky právoplatnosti a vykonateľnosti. Takýto postup je nesprávny. Rozhodnutie súdu síce môže mať formálne vyznačenú právoplatnosť (vykonateľnosť), avšak to neznamená, že rozsudok (uznesenie) je i reálne materiálne právoplatný(-é) a vykonateľný(-é). Rozhodnutie predsa môže mať nesprávne vyznačenú právoplatnosť napr. v dôsledku administratívnej chyby súdu (omyl vo vyznačení alebo dátumu), prípadne v dôsledku pochybenia poštového doručovateľa (prevzatie zásielky nesprávnym adresátom, neoprávnenou osobou a pod.). Ako už povinný uviedol v návrhu na zastavenie exekúcie, exekúcia je v danom prípade podaná predčasne, nakoľko do dnešného dňa (kontumačný) rozsudok (od ktorého sa následne odvíja i uznesenie o trovách konania), nenadobudol reálne právoplatnosť a vykonateľnosť, (t. j. nie je vykonateľným exekučným titulom), napriek formálnemu vyznačeniu tejto skutočnosti. V tejto súvislosti poukázal najmä na vady v doručovaní, kedy výzva na zaplatenie dĺžnej sumy - pokus o zmier z 23. 05. 2017 zo strany veriteľa (oprávneného) ručiteľovi (povinnému), údajne doručená dňa 26. 05. 2017, nebola prevzatá (doručená) povinnému (zo súdneho spisu čl. 6 - doručka, resp. čl. 43 súdneho spisu) je evidentné, že sa nejedná o podpis povinnej (Barbory Balúchovej). Ide evidentne o iný podpis (podpis tretej osoby), než má súd k dispozícii v súdnom spise pri iných podpisoch povinnej. Inak povedané, neboli splnené hmotnoprávne podmienky na vznik záväzku z titulu ručenia, resp. má to minimálne vplyv na výšku príslušenstva. Ďalej poukázal na vadné doručovanie zo strany súdu v základnom konaní, a to vo vzťahu k súdnemu doručovaniu zásielky 31Csp/91/2017-17, ktorá obsahovala výzvu, poučenie, žalobu, deň uloženia zásielky 4. 12. 2017 (denná pečiatka dodacej pošty z 9. 12. 2017) obsahuje nesprávnu adresu (bydlisko žalovanej/povinnej) namiesto: Mierové námestie, Malacky je uvedené Malé námestie, Malacky (viď doručku na čl. 19 súdneho spisu), k súdnemu doručovaniu zásielky 31CSp/91/2017-21, ktorá obsahovala predvolanie, dátum prevzatia 18. 01. 2018 nie je evidentne podpis žalovanej/povinnej, podpis Balúchová je napodobnený, viď čl. 20 súdneho spisu, v porovnaní s originál podpisom na zmluve o pôžičke z 20. 04. 2015, čl. 49 súdneho spisu alebo na ospravedlnení neúčasti na pojednávaní z 30. 04. 2018, čl. 35 súdneho spisu) a najmä vo vzťahu k súdnej zásielke 31Csp/91/2017-60, obsahujúcej rozsudok, zasielanej Okresným súdom Malacky dňa 22. 08. 2018 (vrátená poštou s poznámkou „adresát neznámy“ z 23. 08. 2018), zásielka sa vrátila späť súdu 24. 08. 2018, nie je kvalifikovaným doručením do vlastných rúk žalovanej (povinnej), t. j. rozsudok nebol doručený povinnej, nenadobudol preto právoplatnosť a vykonateľnosť. Rozsudok sa tak nestal exekučným titulom, keďže nespĺňa atribút vykonateľnosti v zmysle § 45 ods. 1 Exekučného poriadku (viď nižšie), resp. tieto skutočnosti bránia vymáhateľnosti exekučného titulu (§ 61k ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku). Z uvedeného vyplýva, že v dôsledku pochybenia Slovenskej pošty, a.s., keď označila súdnu zásielku (pri doručovaní rozsudku) ako nedoručiteľnú s poznámkou „adresát neznámy“ (nesplňajúc ani podmienky zákona č. 324/2011 Z. z. o poštových službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a všeobecných poštových podmienok pre doručovanie pre vnútroštátny styk vrátane osobitných poštových podmienok pre doručovanie úradných zásielok), ktoré súd ďalej neskúmal, došlo k nesprávnemu vyznačeniu doložky právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku. Je podľa povinného zarážajúce, že súd prostredníctvom poštového podniku doručoval súdne zásielky i v predošlom období (tým nie sú dotknuté vyššie výhrady), viď napr. čl. 19 súdneho spisu (z 9. 12. 2017), čl. 20 spisu (18. 01. 2018), čl. 32 spisu (dátum uloženia zásielky dňa 09. 03. 2018, dátum prevzatia zásielky dňa 15. 03. 2018 p. Vladimírom Balúchom, ocom povinnej, na základe splnomocnenia na preberanie poštových zásielok, tzv. žltý preukaz pošty), avšak nikdy sa nestalo, žeby pošta vrátila zásielku ako „adresát neznámy“. Súd si dokonca podľa čl. 69 súdneho spisu lustraval trvalé bydlisko žalovanej v centrálnom registri obyvateľov, z ktorého vyplýva trvalý pobyt na uvedenej adrese Mierové námestie 2421/14, Malacky. Vyjadril presvedčenie, že pošta evidentne pochybila (resp. keďže išlo o mesiac august, keď supľujú poštári, resp. brigádnici v dôsledku čerpania dovolení a poddimenzovaného nízko plateného

personálneho stavu pošty), že si poštový doručovateľ (náhradný poštový doručovateľ než obvyklý podľa rajónov) „zjednodušil prácu“ a uviedol, že adresát je neznámy. Zo súdneho spisu (i iných súvisiacich konaní na Okresnom súde Malacky vrátane lustrácie v registri obyvateľov) však vyplýva, že „adresát nie je neznámy“, resp., že pošta (pri predošlých doručovaniach i v tomto konaní) mala vedomosť, že žalovaná (povinný v exekučnom konaní) má (trvalé) bydlisko na doručovacej adrese (viď napr. čl. 19 a čl. 41 súdneho spisu), že na uvedenej adrese bývajú i jej rodičia (Vladimír Balúch, Jozefína Balúchová), a že jej otec (Vladimír Balúch) mal dokonca i preukaz splnomocnenca pre preberanie poštových zásielok (vrátane úradných zásielok), tzv. žltý preukaz (o čom svedčí i predošlé doručovanie na čl. 32 súdneho spisu, prevzaté splnomocnencom 15. 03. 2018). Pošta mala po správnosti buď súdnu zásielku na uvedenej adrese fyzicky doručiť žalovanej alebo jej otcovi (ako splnomocnencovi na preberanie zásielok) alebo v prípade nezastihnutia v uvedený deň (23. 08. 2018), vhodiť tzv. žltý lístok s oznámením o uložení zásielky v úložnej lehote (18 dní, resp. v inej úložnej lehote). Pošta tak neurobila, pretože obratom v ten istý deň zásielku vrátila súdu, t. j. doručovaná osoba (ani jej splnomocnenec na preberanie zásielky) nemali ani len šancu zistiť, že sa nejaká zásielka zo strany súdu doručovala. Súd rovnako pochybil, keď namiesto zopakovania doručenia zásielky, resp. reklamácie na pošte sa uspokojil so zjavne nesprávnym označením pošty „adresát neznámy“, namiesto napr. „adresát nezastihnuteľný“, pokiaľ by si neprevzal zásielku počas plynutia úložnej lehoty. Nakoľko kontumačný rozsudok nebol doručený kvalifikovaným spôsobom do vlastných rúk povinného, prípadne ním splnomocnenej osoby na preberanie zásielok a neboli splnené ani podmienky na fikciu doručenia v dôsledku pochybenia pošty a súdu pri doručovaní súdnej zásielky podanej 22. 08. 2018, rozsudok (exekučný titul) nie je právoplatný a vykonateľný. Ak rozsudok nie je právoplatný, resp. nemožno definitívne ani určiť, kto má znášať trovy konania podľa procesného pomeru, nemalo byť vydané ani rozhodnutie o trovách konania (§ 262 ods. 1, ods. 2 CSP, resp. § 255 CSP).

9. Súd v základnom konaní podľa povinného rovnako pochybil, keď samotný termín pojednávania, resp. výzvu na doloženie plnej moci nezasielal aj na adresu splnomocneného právneho zástupcu - advokátskej kancelárie slc partners s.r.o. (Mgr. Andrej Šabík, advokát, resp. JUDr. Katarína Dučáková, advokátka), napriek tomu, že súd mal vedomosť o takejto existencii (napr. z e-mailového podania so žiadosťou o odročenie pojednávania z 30. 04. 2018, čl. 34 súdneho spisu, ako aj vedomosti o prebiehajúcom mimosúdnom rokovaní z 27. 02. 2018, čl. 24, 25, 26 spisu, ktoré oznámil i žalobca, či iných súvisiacich sporoch na Okresnom súde Malacky, sp. zn. 27C/51/2017, sp. zn. 30C/39/2017, 7C/1128/2016). Súd tak povinnému odňal možnosť konať pred súdom, resp. neboli splnené podmienky na vyhlásenie kontumačného rozsudku. Uvedené vady si povinný bude uplatňovať i v opravných prostriedkoch v civilnom konaní.

10. Ďalej namietal, že samotná žalovaná, resp. vymáhaná suma z titulu dohody o ručení uzavretej medzi oprávneným (žalobcom v základnom konaní) ako veriteľom a povinným (žalovanou v základnom konaní) ako ručiteľom zo dňa 23. 04. 2016 vo výške 6.492,34 EUR (istina) spolu s príslušenstvom „je absolútne neplatná“ (§ 38 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka). Po nahliadnutí do súdneho spisu bolo zistené, že podpis ručiteľa (Balúchová) je sfaľovaný, resp. ide len o mechanickú napodobeninu z originál podpisu na zmluve o pôžičke z 20. 04. 2015. Povinný namietal, že takúto dohodu o ručení nikdy neuzatvoril, nikdy nepodpísal. Povinný samozrejme ani nemá a ani nikdy nemal rovnopis dohody o ručení. Po dodaní originálu dohody o ručení (v spise sa nachádza len kópia) navrhne vyhotovenie písomznaleckého (grafologického) posudku Kriminelisticko-expertíznom ústavom PZ Bratislava. Pokiaľ oprávnený nevezme exekučný návrh späť ani potom, čo bude tento návrh na zastavenie exekúcie daný oprávnenému na vyjadrenie, povinný v tom vidí úmyselný trestný čin podvodu a podáva na oprávneného, resp. štatutárneho zástupcu oprávneného trestné oznámenie pre subjektívny úmysel dokončiť trestný čin. O tom, že dohoda o ručení je sfaľovaná, svedčí i okolnosť, že v čase údajného podpisovania dohody v Bratislave (23. 09. 2016, resp. koniec septembra 2016 bola povinná 2 dni v Prahe a následne 2 týždne hospitalizovaná v nemocnici). Podozrivý je i fakt, že dohoda o ručení sa mala zrazu (dodatočne) objaviť (viď bod 2 uznesenia Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 32Cb/7/2017-33, čl. 44 spisu), keď oprávnený vedel, že voči žalovanému Royal Queen, s.r.o. (po zlúčení Football Planet, s.r.o.) nevymôže dlh. Dohoda o ručení tak bola tvrdení povinného dodatočne „vyfabrikovaná“.

11. Záverom zhrnul, že z ustálenej súdnej judikatúry (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 164/1996, publikované pod R 58/1997) vyplýva, že súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i

bez návrhu zastavená. Z vyššie uvedených väd vyplýva, že rozsudok (exekučný titul, na základe ktorého sa vedie exekúcia), nespĺňa atribút formálnej, ani materiálnej vykonateľnosti. Exekučný titul nielenže nie je právoplatný a vykonateľný v dôsledku jeho nedoručenia zákonným a kvalifikovaným spôsobom žalovanej (povinnému), ale i v dôsledku viacerých závažných hmotnoprávných i procesných pochybení súdu v základnom konaní, na ktoré mal prihliadať i exekučný súd ex offa (z úradnej povinnosti). Z týchto dôvodov povinný navrhol, aby súd napadnuté rozhodnutie zmenil alebo zrušil a exekúciu voči nemu zastavil.

12. Oprávnený vo svojom vyjadrení žiadal sťažnosť povinného pre jej neopodstatnenosť odmietnuť. Zotrvával na svojich predchádzajúcich vyjadreniach v tejto veci a na rámec skutočností v nich uvedených doplnil, že povinný vo svojich podaniach opomína dôležité ustanovenia Civilného sporového poriadku, a to konkrétne ustanovenia týkajúce sa sudcovskej koncentrácie konania. Povinný mal možnosť uplatniť prostriedky procesnej obrany a prostriedky procesného útoku tak v základnom, ako aj v exekučnom konaní. V predmetnom konaní v žiadnom prípade nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces vo vzťahu k povinnému. Vo vzťahu k argumentácii povinného, že mu súd nezaslal vyjadrenie oprávneného k jeho návrhu na zastavenie exekúcie, dal do pozornosti ust. § 61k ods. 5 Exekučného poriadku, podľa ktorého návrh na zastavenie exekúcie sa podáva u exekútora. Ak povinný navrhol zastavenie exekúcie, exekútor bezodkladne vyzve oprávneného na vyjadrenie sa k návrhu v lehote nie kratšej ako desať dní. Ak oprávnený so zastavením exekúcie súhlasí, exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania a súdu; inak do piatich pracovných dní po uplynutí lehoty na vyjadrenie sa oprávneného exekútor predloží návrh na zastavenie exekúcie spolu so svojím vyjadrením a prípadným vyjadrením oprávneného súdu, ako aj na ust. § 61l ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého na prejednanie návrhu na zastavenie exekúcie nie je potrebné nariaďovať pojednávanie. Pred rozhodnutím môže súd nariadiť vypočutie určitej osoby. Z daných ustanovení podľa oprávneného jednoznačne vyplýva, že tak súdny exekútor ako aj príslušný súd postupoval v zmysle zákona a teda v žiadnom prípade nemôže byť reč o porušení práv povinného. Ďalej k argumentácii povinného v podanej sťažnosti doplnil, že sťažnosť v danom prípade nie je opravným prostriedkom, ktorým by sa napádalo rozhodnutie štátneho orgánu, nakoľko sťažnosť smeruje proti exekúcii, nie proti exekučnému titulu, a teda ich predmetom môžu byť len také skutočnosti (procesného alebo hmotného práva), ktoré nastali až po vzniku exekučného titulu. To znamená, že exekučný súd zásadne nie je oprávnený v rámci exekučného konania preskúmavať správnosť exekučného titulu a skutočností, na základe ktorých bol vydaný. Relevancia skutočností, existujúcich pred vznikom exekučného titulu, sa končí vydaním rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom, a preto tieto nemožno uplatniť ako skutočnosti odôvodňujúce podanie sťažnosti proti prebiehajúcej exekúcii. Na tento účel slúžia opravné prostriedky, o ktorých bol povinný poučený v exekučnom titule a keďže ich nevyužil, exekučný titul nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Povinný prednostne odôvodnil sťažnosť skutočnosťami, ktoré predchádzali vydaniu exekučného titulu. Exekučný súd však nemôže v exekučnom konaní skúmať právne vzťahy účastníkov konania predchádzajúce vydaniu exekučného titulu a nemôže skúmať jeho vecnú správnosť, keďže exekučný súd nie je voči exekučnému titulu odvolacím orgánom. Napriek týmto skutočnostiam oprávnený považoval za potrebné uviesť, že zásadne odmieta tvrdenie povinného, že dohoda o ručení je vyfabrikovaná a podpis povinného na nej je sfalšovaný. V deň podpisu zmluvy bol povinný za prítomnosti viacerých svedkov v byte oprávneného, a to za účelom vyzdvihnutia si osobných vecí. Povinný podľa oprávneného obľubuje podsúvanie falošných resp. skreslených tvrdení, ktoré prezentuje ako fakty bez toho, aby predložil akýkoľvek dôkaz na preukázanie svojich tvrdení. Zopakoval, že predmetná exekúcia sa vedie na základe exekučného titulu, ktorý je právoplatný a vykonateľný, a preto neexistuje dôvod, pre ktorý by bola exekúcia neprípustná a sťažnostné dôvody povinného sú vzhľadom na ich obsah irelevantné, pretože nespôsobujú zánik vymáhaného nároku, ani nebránia jeho vymáhateľnosti.

13. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

14. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

15. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

16. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

17. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

18. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak

- a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,
- b) exekučný titul bol zrušený,
- c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),
- d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

19. Súd (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1, ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti (§ 127 CSP, § 243 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná.

20. Na zdôraznenie správnosti záverov preskúmaného rozhodnutia súd dodáva, že pravidlá núteného výkonu (súdnych) rozhodnutí slúžia na prvom mieste k presadeniu existujúcich právnych princípov, na ktorých je postavený právny poriadok Slovenskej republiky. Preto právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa nemôže končiť vydaním právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, ale musí zahŕňať aj možnosť núteným spôsobom a aj proti vôli povinného realizovať povinnosť na plnenie obsiahnutú vo výroku takéhoto rozhodnutia, ktorá nebola splnená dobrovoľne (Nález ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 5/2000, z 13. júla 2000). Pokiaľ má oprávnený k dispozícii rozhodnutie súdu opatrené potvrdením o jeho vykonateľnosti, je oprávnený domáhať sa aj jeho núteného výkonu. V exekučnom konaní sa len vykonáva to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté. Úlohou exekučného súdu je rozhodovať o zastavení exekúcie len v prípadoch existencie skutočností, pre ktoré je exekúcia neprípustná (§ 61k ods. 1 Exekučného poriadku). Z povahy exekučného konania vyplýva, že musí ísť o také skutočnosti (pokiaľ logicky porovnáme jednotlivé dôvody zastavenia exekúcie zo strany súdu), pre ktoré je ďalší výkon exekúcie spôsobilý založiť kolíziu s procesnými zásadami, ktoré môžu mať podklad v práve hmotnom, na ktorých je exekúcia ako procesný inštitút vybudovaná, alebo sú protichodné vo vzťahu k účelu, ktorý sa exekúciou sleduje, a to je zaistenie efektívneho splnenia povinnosti priznanej exekučným titulom. Prírodným zmyslom výkonu exekúcie je, aby bola vykonaná, a nie aby bola zastavená. Tomu zodpovedá aj miera ochrany, ktorá môže byť zo strany exekučného súdu poskytovaná povinnému, a ktorá je v danom prípade limitovaná tiež tým, že zo zhodných tvrdení účastníkov konania vyplýva, že povinný dobrovoľne nesplnil to, čo mu predložený exekučný titul ukladá.

21. Súd v konaní zistil nasledovné skutočnosti.

22. Okresný súd Malacky rozsudkom č. k. 31Csp/91/2017-60 zo dňa 18.07.2018 (ďalej len „rozsudok“), v právnej veci žalobcu: MDivision, s.r.o., IČO: 46287337, sídlom Obchodná 43 - 45, 811 06 Bratislava, zastúpený: PERSPECTA Legal, s.r.o., IČO: 36 668 745, sídlom Prievozská 4D, 821 09 Bratislava, proti žalovanej: Barbora Balúchová, narodená 07.12.1987, bytom Mierové námestie 14, 901 01 Malacky, o zaplatenie: 6492,34 € s príslušenstvom, rozhodol rozsudkom pre zmeškanie tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 6492,34 € spolu so zmluvným úrokom vo výške 5,00% p.a. zo sumy 6492,34 € od 02.07.2016 až do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 8,00% p.a. zo sumy 6492,34 € od 02.07.2016 až do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Súd priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanej, vo výške, o ktorej súd rozhodne v samostatnom uznesení po právoplatnosti tohto rozsudku.

23. Okresný súd Malacky následne uznesením sp. zn. 31Csp/91/2017 zo dňa 20.02.2019 (ďalej len „uznesenie o výške trov“ alebo aj „exekučný titul“) v právnej veci žalobcu: MDivision, s.r.o., IČO: 46287337, sídlom Obchodná 43 - 45, 811 06 Bratislava, zastúpený: PERSPECTA Legal, s.r.o., IČO: 36 668 745, sídlom Prievozská 4D, 821 09 Bratislava, proti žalovanej: Barbora Balúchová, narodená 07.12.1987, bytom Mierové námestie 14, 901 01 Malacky, o zaplatenie istiny 6.492,34 € s príslušenstvom, rozhodol tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 1.293,18 € k rukám právneho zástupcu žalobcu, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

24. Okresným súdom Banská Bystrica je pod sp. zn. 67Ek/351/2019 vedené konanie v exekučnej veci oprávneného: MDivision, s. r. o., so sídlom Rybárska 33, 903 01 Senec, IČO: 46 287 337, právne zast.: PERSPECTA Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 4D, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO:36 668 745, proti povinnému: Barbora Balúchová, nar.: 7.12.1987, trvale bytom Mierové námestie 2421/14, 901 01 Malacky, právne zast.: Lansky, Ganzger & Partner Rechtsanwältte, spol. s r. o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 851 710, o vymoženie 6492,34 EUR s príslušenstvom, na podklade exekučného titulu - rozsudku pre zmeškanie Okresného súdu Malacky sp. zn. 31Csp/91/2017 zo dňa 18.07.2018

25. Z obsahu tohto súdneho spisu vedeného v elektronickej podobe súd zistil, že uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 67Ek/351/2019 zo dňa 2. decembra 2019 exekučný súd návrh povinného na zastavenie exekúcie v tejto veci zamietol. Povinný sa aj v tomto konaní domáhal svojím návrhom zastavenia exekúcie s odôvodnením, že je vedená predčasne, keďže do dnešného dňa rozsudok, na podklade ktorého sa vedie predmetná exekúcia, nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, tzn. nie je vykonateľným exekučným titulom. V návrhu poukázal na nesplnenie procesných podmienok na vyhlásenie rozsudku vo forme kontumačného rozsudku ako aj na ďalšie procesné vady súdu v základnom konaní (vrátane doručovania zo strany oprávneného, zo strany súdu). Uviedol, že z dôvodu týchto väd jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, resp. že bolo porušené právo na základnú súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky¹) a právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 bod 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Upriamil pozornosť aj na pochybenie Slovenskej pošty, a.s., pri doručovaní exekučného titulu, kde Slovenská pošta, a.s. označila súdnu zásielku ako nedoručiteľnú s poznámkou „adresát neznámy“ aj napriek tomu, že daná pošta mala vedomosť, že na tejto adrese má trvalé bydlisko. Ďalej uviedol, že na uvedenej adrese bývajú i jeho rodičia, pričom otec disponoval preukazom splnomocnenca pre preberanie poštových zásielok povinného. Exekučný súd v tomto konaní pri skúmaní, či exekučný titul bol povinnému riadne doručený, vychádzal zo skutočností vyplývajúcich z obsahu spisu, v ktorom bolo rozhodnutie vydané. Z predloženého spisu mal súd za preukázané, že „Okresný súd Malacky zasielal exekučný titul na adresu trvalého pobytu povinnej vedenú v Registri obyvateľov SR, prostredníctvom Slovenskej pošty, a. s. Malacky dňa 22.08.2019. Z uvedenej adresy sa súdna zásielka vrátila okresnému súdu dňa 24.08.2019 s označením „adresát neznámy“ vyznačeným dňa 23.08.2019. Okresný súd na základe tejto skutočnosti vyznačil právoplatnosť exekučného titulu a následne jeho vykonateľnosť. Súd ďalej v odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že: „Doručovanie je všeobecne upravené v ustanoveniach § 105 - 116 CSP. Ficcia doručenia je formulovaná v ustanovení § 111 ods. 3 predmetného zákona. Podľa uvedeného ustanovenia platí, že ak nemožno doručiť písomnosť na adresu podľa § 106, písomnosť sa považuje dňom vrátenia nedoručenej zásielky súdu za doručenú, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvie. Súd pritom uvádza, že Civilný sporový poriadok bližšie neuvádza, čo je potrebné chápať za nemožnosťou doručiť písomnosť, avšak podľa názoru súdu, skutočnosť, že adresát je na adrese neznámy, teda nezdržiava sa na adrese podľa § 106 CSP, alebo neprebratie zásielky adresátom, tento predpoklad spĺňajú. Súd v tomto smere poukazuje na účinky ficcie doručenia, ktoré sú viazané len na to, že písomnosť sa nedoručí na adresu podľa § 106 CSP a vráti sa súdu ako nedoručená. Účinnosť doručenia v zmysle procesného práva je závislá len na zachovaní predpisov procesného práva samotného, preto je irelevantné, ako má tú ktorú otázku upravenú napr. Slovenská pošta, a. s., vo svojich poštových podmienkach. V danom prípade má súd za preukázané, že okresný súd doručoval exekučný titul správne na adresu trvalého pobytu povinnej uvedenu v Registri obyvateľov SR odkiaľ sa súdna zásielka vrátila súdu späť s označením „adresát neznámy“. Súd nad rámec k uvedenému dodáva, že ustanovenia upravujúce doručovanie písomností majú zabrániť zbytočným prieťahom v konaní, ktoré v minulosti boli spôsobené povinnosťou súdu zisťovať skutočnú adresu strán konania, opakovaným doručovaním, alebo napríklad už spomínanou povinnosťou súdu preukázať, že sa adresát na adrese doručenia skutočne zdržiaval.“

26. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 67Ek/351/2019 zo dňa 5. februára 2020 súd sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 67Ek/351/2019 zo dňa 2. decembra 2019 zamietol.

27. Sťažnostný súd sa za účelom posúdenia dôvodnosti podanej sťažnosti oboznámil aj s obsahom spisu Okresného súdu Malacky sp. zn. 31Csp/91/2017.

28. Z doručenky k rozsudku Okresného súdu Malacky č. k. 31Csp/91/2017-60 zo dňa 18.07.2018 súd zistil, že rozsudok bol povinnej doručovaný na adresu Mierové námestie 14, 901 01 Malacky. Poštová zásielka obsahujúca rozsudok sa dňa 24. 08. 2018 vrátila súdu s poznámkou poštového doručovateľa zo dňa 23. 08. 2018 „adresát neznámy“ (čl. 64 spisu).

29. Na čl. 65 spisu sa nachádza odpoveď na lustráciu v registri obyvateľov, podľa ktorej mala povinná v čase doručovania rozsudku tohto súdu trvalý pobyt na adrese Mierové námestie 2421/14, Malacky.

30. K doručovaniu uznesenia Okresného súdu Malacky sp. zn. 31Csp/91/2017 zo dňa 20.02.2019 poštový doručovateľ súdu oznámil, že správa nebola listinne doručená z dôvodu, že adresát zásielky je neznámy. Dátum doručenia tejto písomnosti povinnej tak bol určený na deň 26. 02. 2019.

31. Sťažnostný súd na úvod zdôrazňuje, že všetky otázky týkajúce sa hmotného nároku medzi oprávneným a povinným boli s konečnou platnosťou vyriešené súdom v základnom konaní, a to v rozsudku Okresného súdu Malacky rozsudkom č. k. 31Csp/91/2017-60 zo dňa 18.07.2018. Je potrebné v tejto súvislosti dodať, že toto rozhodnutie sa nadobudnutím jeho právoplatnosti stalo pre strany záväzným a založilo tzv. prekážku vecí rozhodnutej (res iudicata). Návrh na zastavenie exekúcie predstavuje procesný prostriedok obrany povinného proti neoprávnene začatej alebo ďalej vykonávanej exekúcii, nesmeruje proti exekučnému titulu. Z toho je zrejmé, že návrh na zastavenie exekúcie nie je opravným prostriedkom, ktorým by sa napádal samotný exekučný titul per se. Naopak, exekučným titulom (aj právnym posúdením žalobných nárokov oprávneného) je exekučný súd viazaný. Je potom zrejmé, že v prípade skutočností brániacich výkonu exekúcie sa musí jednať o skutočnosti, ktoré nastali až po vydaní exekučného titulu. Sťažnostný súd preto v obsahovej zhode s odôvodnením napadnutého rozhodnutia ako aj s názorom oprávneného zdôrazňuje, že zákonná konštrukcia núteného výkonu rozhodnutia podľa aktuálnej právnej úpravy ustanovujúca viazanosť exekučného súdu exekučným titulom vylučuje, aby exekučné konanie akýmkoľvek spôsobom nahrádzalo konanie nachádzacie. Povinný preto nemôže v návrhu na zastavenie exekúcie žiadať exekučný súd o prehodnotenie výsledkov dokazovania v základnom konaní vedenom pred Okresným súdom Malacky pod sp. zn. 31Csp/91/2017, keďže návrh na zastavenie exekúcie nemôže už z hľadiska jeho účelu a systematického zaradenia pôsobiť ako opravný prostriedok proti rozsudku a následne vydanému uzneseniu o výške trov konania. Jeho úloha je iná, a to zabezpečiť splnenie povinnosti, ktorá bola zo strany súdu povinnému právoplatne uložená. Sťažnostný súd tak nemohol pripísať žiadnu relevanciu obrane povinného proti exekúcii spočívajúcej v tvrdení, že dohoda o ručení uzavretá medzi oprávneným (žalobcom v základnom konaní) ako veriteľom a povinným (žalovanou v základnom konaní) ako ručiteľom zo dňa 23. 04. 2016 je absolútne neplatná podľa § 38 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka, keďže podpis povinného ako ručiteľa je sfaľovaný, resp. ide len o mechanickú napodobeninu z originál podpisu na zmluve o pôžičke z 20. 04. 2015. Rovnako nemohol skúmať pravdivosť tvrdení povinného, že výzva na zaplatenie dĺžnej sumy - pokus o zmier z 23. 05. 2017 zo strany veriteľa (oprávneného) ručiteľovi (povinnému), údajne doručená dňa 26. 05. 2017, nebola doručená povinnému, keďže podľa doručenky je evidentné, že sa nejedná o podpis povinnej a neboli splnené hmotnoprávne podmienky na vznik záväzku povinného z titulu ručenia. Exekučný súd nemôže bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy v základnom bez toho, aby ich mohol sám vykonávať. Sťažnostný súd pri posúdení tohto prípadu preto vychádzal zo súdnej praxe akceptovaného názoru, že pokiaľ sa obrana povinného proti exekúcii týka skutočností, ktoré nastali pred vydaním exekučného titulu, je zrejmé, že povinný tým žiada súd o vecný prieskum exekučného titulu, na čo však exekučný súd nemá žiadnu právomoc, keďže vo vzťahu k rozhodnutiam súdom v základnom konaní nepôsobí ako opravná inštancia a jeho úlohou je len zabezpečiť nútený výkon rozhodnutí súdov v základnom konaní, do ktorých obsahu nemôže nijakým spôsobom zasahovať, ani ich inak preskúmať, keďže je nimi viazaný.

32. Ani prípadné vady súdneho konania, ktoré predchádzalo vydaniu vykonávaného rozhodnutia, nezakladajú súčasne vadu vykonávacieho konania, na ich nápravu slúžili sťažovateľovi iné procesné

prostriedky a do exekučného konania sa neprenášajú. Pokiaľ potom povinný namietal, že písomnosti, ktoré mu boli doručované zo strany súdu v priebehu konania, vykazujú vady v doručovaní, ani tieto skutočnosti nie sú pre nútený výkon rozhodnutia nijako významné.

33. Ako dôvodnú nemohol sťažnostný súd vyhodnotiť ani obranu povinného, že mu nebol účinne doručený exekučný titul. V exekučnom konaní má povinný viacero právnych prostriedkov obrany a ochrany svojho postavenia, ktoré môže využiť vtedy, ak v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí sa vyskytnú absolútne alebo relatívne prekážky ďalšieho postupu exekučných orgánov, ku ktorým patrí aj tvrdenie sťažovateľa, že exekúcia sa začala, aj keď nie je splnený jej materiálny predpoklad, t. j. neexistuje vykonateľné rozhodnutie, ktoré jej vykonanie pripúšťa. Sťažnostný súd preto k dôvodom podanej sťažnosti na úvod konštatuje, že je nutné prisvedčiť názoru povinného, že všeobecným predpokladom pre nariadenie výkonu rozhodnutia je existencia právoplatného a vykonateľného exekučného titulu ako podkladu tohto výkonu, vydaného na to oprávneným orgánom, ktoré má potrebnú formu a obsah a ktoré ukladá určitému subjektu povinnosť niečo plniť. Počas celého priebehu exekúcie sa súd zaoberá okrem iného aj tým, či je exekučný titul z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch vykonateľný, a to ako formálne (z pohľadu právneho prepisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané) tak aj materiálne (z hľadiska obsahových náležitostí reflektujúcich určitosť, zrozumiteľnosť a presnosť v označení subjektov práv a povinností, vrátane určenia povinnosti, ktorá sa má vykonať). Vykonateľnosť (v jednote oboch jej stránok, materiálnej aj formálnej) je možné stotožniť s vlastnosťou exekučného titulu, ktorá ho robí spôsobilým na výkon exekúcie. Ak je podkladom pre výkon exekúcie rozhodnutie súdu podľa § 45 ods. 1 Exekučného poriadku, exekučný súd pri posúdení jeho formálnej vykonateľnosti vychádza z potvrdenia o jeho právoplatnosti a vykonateľnosti, ktorým exekučný titul opatrí súd, ktorý rozhodoval ako súd prvého stupňa (§ 46 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku). Prvostupňový súd pri tom vychádza z údajov vyznačených na doručenkách k exekučnému titulu, ktoré sú verejnou listinou. Konštatované potvrdenie o vykonateľnosti exekučného titulu nemá povahu rozhodnutia, ktorým by bol exekučný súd viazaný. Preto si exekučný súd môže sám posúdiť otázku právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu a vykonať potrebné šetrenia v prípade, ak vyvstanú pochybnosti o správnom vyznačení údajov na doložke právoplatnosti a vykonateľnosti viažucej sa k predloženému exekučnému titulu aj v dôsledku prípadného nesprávneho postupu súdu pri jeho doručovaní. Ak exekučný súd v ktoromkoľvek štádiu konania (na návrh, aj bez návrhu) zistí, že rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, nie je vykonateľné, exekúciu musí zastaviť. Bolo teda povinnosťou exekučného súdu dôsledne sa zaoberať obranou povinného, že exekučný titul mu nebol účinne resp. správne procesne doručený, keďže prípadné preukázanie tejto skutočnosti by nutne muselo viesť k záveru o nevykonateľnosti exekučného titulu a následne k zastaveniu exekúcie (k tomu porovnaj napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 203/2018 zo dňa 07. 08. 2018, nález Ústavného súdu ČR sp. zn. II.ÚS 803/13, zo dňa 27. 6. 2013). Súd v tejto súvislosti pripomína, že exekučným titulom vo vzťahu k vymáhaným trovám základného konania nie je len rozhodnutie súdu o ich výške, ale aj rozhodnutie vo veci samej, ktorým bol priznaný oprávnenému subjektu samotný nárok na ich náhradu. Pokiaľ potom povinný namietal, že rozsudok, ktorým súd rozhodol o nároku oprávneného na náhradu trov konania, nebol povinnému účinne doručený, bolo povinnosťou súd sa týmto tvrdením povinného zaoberať, aj keď v danom prípade je podkladom pre výkon rozhodnutia uznesenie, ktorým súd rozhodoval už len o výške týchto trov. Z obsahu predloženej doručky a doručkovej obálky k rozsudku mal exekučný súd za preukázané, že rozsudok bol povinnej doručovaný na adresu Mierové námestie 14, 901 01 Malacky, pričom poštová zásielka obsahujúca rozsudok sa dňa 24. 08. 2018 vrátila súdu s poznámkou poštového doručovateľa zo dňa 23. 08. 2018 „adresát neznámy“. Povinný v konaní tvrdil a vyplýva to aj z vykonaných lustrácií, že trvalý pobyt mal povinný registrovaný na adrese Mierové námestie 14, 901 01 Malacky, kde mu aj bol rozsudok súdu doručovaný. Správne potom postupoval súd v základnom konaní, keď mu rozsudok doručoval na túto adresu (§106 ods. 1 písm. a/ CSP). Túto písomnosť je potom potrebné považovať za doručení v súlade s ust. § 111 ods. 3 CSP dňom jej vrátenia súdu, teda dňom 24. 08. 2018, aj keď sa o tom adresát nedozvedel. Súd v tejto súvislosti dopĺňa, že doručka ma povahu verejnej listiny (§ 111 ods. 1 CSP). Doručka ako verejná listina preukazuje pravdivosť toho, čo sa v nej potvrdzuje. To znamená, že pre ňu platí vyvrátiteľná domnienka jej správnosti, pričom jej správnosť sa v súdnom konaní nedokazuje, dokazuje sa potom len jej prípadná nesprávnosť. Pokiaľ povinný tvrdil, že poštový doručovateľ nepostupoval pri doručovaní tejto zásielky správne, pričom vyjadril presvedčenie, že keďže išlo o mesiac august, keď supľujú poštári, resp. brigádnici v dôsledku čerpania dovolení a poddimenzovaného nízko plateného personálneho stavu pošty), tak si poštový doručovateľ (náhradný poštový doručovateľ než obvyklý podľa rájónov) „zjednodušil prácu“ a uviedol, že adresát je neznámy,

povinný v tomto smere ani súdu nepredložil žiadny dôkazný prostriedok (napr. výsledky reklamačného konania k tejto zásielke) preukazujúci pravdivosť jeho tvrdení. V tomto smere len stroho poukázal na skutočnosť, že v minulosti sa tieto zásielky podarilo na adresu povinnej uvedenej v registri obyvateľov doručiť. Dôkazné bremeno v exekučnom konaní ohľadom existencie právnej skutočnosti, ktorá má za následok zastavenie exekúcie, spočíva na povinnom. Súd v tejto súvislosti pripomína, že dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a z tohto dôvodu bolo rozhodnutie vydané v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť rozhodnúť súdu aj v prípade, kedy určitá právne významná skutočnosť pre rozhodnutie vo veci nemohla byť preukázaná, alebo v prípade, kedy výsledky dokazovania neumožňujú prijať záver o pravdivosti, prípadne nepravdivosti tvrdenej skutočnosti. Súd preto dospel k záveru, že pokiaľ povinný namietal, že mu poštový doručovateľ pri doručovaní rozsudku pochybil, čím mu znemožnil sa o tejto zásielke vôbec včas dozvedieť a prevziať si ju, toto tvrdenie nie je možné podporiť žiadnymi dôkaznými prostriedkami a preto nemôže byť spôsobilé spochybniť správnosť údajov vyznačených na doručení k rozsudku. Sťažnostný súd preto dospel k záveru, že rozsudok bol povinnému účinne doručený. V exekučnom konaní sa povinnému nepodarilo preukázať nesprávnosť údajov na doručení k rozsudku a preto sa povinnému v tomto smere nepodarilo ani spochybniť správnosť napadnutého rozhodnutia. Súd pre úplnosť záverom dodáva, že účinné doručenie uznesenia Okresného súdu Malacky sp. zn. 31Csp/91/2017 zo dňa 20.02.2019, ktoré bolo exekučnému súdu predložené ako podklad pre vedenie tohto exekučného konania, povinný žiadnym spôsobom nespochybnil, aj keď aj v tomto prípade bol podľa poznámky poštového doručovateľa povinný na doručovanej adrese Mierová 14, Malacky, neznámy.

34. Súd na podporu svojej argumentácie v predchádzajúcom odseku ďalej dopĺňa, že otázkou doručenia rozsudku sa prejudiciálne zaoberal aj Okresný súd Banská Bystrica v konaní vedeným týmto súdom pod sp. zn. 67Ek/351/2019, v ktorom sa oprávnený domáha voči povinnému vymoženiu plnenia, ktoré mu bolo priznaná práve v I. výroku rozsudku Okresného súdu Malacky č. k. 31Csp/91/2017-60 zo dňa 18.07.2018. Z obsahu toho súdneho spisu súd považoval za zistené, že povinný v ňom uplatnil rovnakú argumentáciu, ako aj v tomto konaní, a tvrdil, že tento rozsudok mu nebol účinne doručený. Okresný súd Banská Bystrica vo svojom uznesení sp. zn. 67Ek/351/2019 zo dňa 2. decembra 2019 v spojení s uznesením sp. zn. 67Ek/351/2019 zo dňa 5. februára 2020 návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol, pričom v obsahovej zhode s posúdením tejto otázky zo strany sťažnostného súdu v konaní mal za preukázané, že Okresný súd Malacky doručoval exekučný titul správne na adresu trvalého pobytu povinnej uvedenej v Registri obyvateľov SR odkiaľ sa súdna zásielka vrátila súdu späť s označením „adresát neznámy“, a teda rozsudok bol povinnému účinne doručený podľa § 106 ods. 1 písm. a) v spojení s § 111 ods. 3 CSP. Pri opakovanom posudzovaní jednej a tej istej predbežnej otázky súdom v inom konaní nie je možné odhliadnuť od okolností, za akých bolo táto otázka riešená v predchádzajúcom konaní a nie je možné nebrať do úvahy legitímne očakávania účastníka oboch konaní, že akt štátu raz vyslovený je platný, a to vrátane riešenia predbežnej otázky podstatnej pre vlastný výrok rozhodnutia. Pokiaľ sa potom exekučný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 67Ek/351/2019 zaoberal otázkou doručenia rozsudku, pričom dospel k záveru, že rozsudok bol povinnému účinne doručený fikciou v zmysle § 106 ods. 1 písm. a) v spojení s § 111 ods. 3 CSP, je tým založené legitímne očakávanie druhého účastníka exekučného konania (oprávneného), že v ďalších konaniach bude toto riešenie predbežnej otázky rešpektované. Keďže sťažnostný súd túto otázku novo posudzoval v tomto konaní, musel brať ohľad aj na to, ako bola posúdená súdom v konaní sp. zn. 67Ek/351/2019. Sťažnostný súd preto vyčkal na výsledky rozhodovacej činnosti súdu v tomto konaní, pretože len takýmto postupom bolo možné naplniť legitímne očakávania účastníkov konania v dôveryhodnosť aktov štátu. Sťažnostný súd preto pri posudzovaní dôvodnosti sťažnosti povinného prihliadal aj na závery vyslovené v rozhodnutiach Okresného súdu Banská Bystrica v konaní pod sp. zn. 67Ek/351/2019 konštatované vyššie, pripomínajúc, že podstatou uplatňovania verejnej moci v demokratickom štáte je princíp dobrej viery v nadobudnuté práva konštituované aktmi verejnej moci, v danom prípade plynúce priamo z aktu aplikácie práva (k tomu porovnaj napr. nález Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 2742/07 zo dňa 10. 07. 2008).

35. Právny význam sťažnostný súd nemohol pripísať ani tvrdeniam povinného, že v konaní oprávneného vidí úmyselný trestný čin podvodu a to v kontexte tej skutočnosti, že dohoda o ručení uzavretá medzi oprávneným ako veriteľom a povinným ako ručiteľom zo dňa 23. 04. 2016 je absolútne neplatná v zmysle § 38 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka, keďže podpis povinnej ako ručiteľa je sfaľšovaný, resp. ide len o mechanickú napodobeninu z originál podpisu na zmluve o pôžičke z 20. 04. 2015. Povinný namietal, že takúto dohodu o ručení nikdy neuzatvoril, nikdy nepodpísal. Z týchto okolností povinný

vyvodzuje subjektívny úmysel oprávneného dokonať trestný čin podvodu. Dosiahnutie exekučného titulu v súvislosti so spáchaním trestného činu je možné pokladať za dôvod zastavenia exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, podľa ktorého súd exekúciu zastaví v prípade, ak sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu. Dôvod zastavenia exekúcie zo strany súdu uvedený v ust. § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku je formulovaný všeobecne a jeho účelom je umožniť, aby výkon rozhodnutia bol zastavený i v iných závažných prípadoch, ktoré pre ich rôznorodosť nie je možné priamo predpokladať a špecifikovať v právnej norme. Právna náuka aj súdna prax sú jednotné v názore, že musí ísť o také okolnosti, pri ktorých je žiadané, aby výkon rozhodnutia bol označený ako neprípustný, a preto musí ísť o okolnosti, ktoré sa v uvedenom smere vyznačujú zodpovedajúcou relevanciou, resp. pôsobia intezívne a v podstatnej miere. Z pohľadu týchto zásad tvrdenie povinného, že dosiahnutie exekučného titulu trestným činom oprávneného je tzv. iným dôvodom, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať, je nutné považovať za celkom relevantné, keďže v prípade preukázania tohto tvrdenia by bol výkon exekúcie v rozpore s procesnými princípmi majúcimi základ v hmotnom práve - trestnom zákone, ktoré ovládajú aj konanie o výkon rozhodnutia. Súd ale pripomína, že v zmysle § 193 CSP je viazaný len rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal. Zákon síce vo všeobecnosti stanovuje, že prejudiciálne otázky môže súd v civilnom konaní posúdiť sám, bez ohľadu na to, či vec patrí alebo nepatrí do jeho právomoci, a bez ohľadu na otázku príslušnosti. Práve v ust. § 193 však taxatívnym spôsobom vymedzuje prípady, ktoré ako prejudiciálne v tomto režime riešiť nemôže. Riešenie týchto otázok je len v kompetencii príslušných súdov a ich rozhodnutiami je súd viazaný. Súd preto bez ďalšieho nemohol v tomto konaní vychádzať zo záveru, že v posudzovanom prípade oprávnený vydanie exekučného titulu docielil spáchaním trestného činu, keďže tento záver nevyplýva zo žiadneho právoplatného rozhodnutia súdu, ktorý by disponoval právomocou o tejto otázke rozhodnúť. Súd preto pri posudzovaní tohto prípadu nemohol samostatne posudzovať skutočnosť, že oprávnený spáchal konkrétny trestný čin a túto skutočnosť klásť do príčinnej súvislosti s vydaním exekučného titulu a následne s jeho núteným výkonom. Z uvedených dôvodov ani tieto tvrdenia povinného, ktoré v priebehu konania zostali v rovine nepreukázaných tvrdení, nemohli viesť k zastaveniu exekúcie zo strany súdu.

36. K tvrdeniu sťažovateľa, že v dôsledku nesprávneho procesného postupu exekučného súdu, ktorý mu nedoručil vyjadrenie oprávneného k jeho návrhu na zastavenie exekúcie, bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, súd dáva do pozornosti, že Exekučný poriadok nepredpokladá doručenie vyjadrenia oprávneného k návrhu na zastavenie exekúcie povinnému. Vyšší súdny úradník pri vydaní rozhodnutia o návrhu povinného na zastavenie exekúcie postupoval v súlade s § 61k ods. 5 Exekučného poriadku, keď po predložení návrhu na zastavenie exekúcie na rozhodnutie spolu s vyjadrením oprávneného k tomuto návrhu, o podanom návrhu povinného na zastavenie exekúcie rozhodol bez toho, aby mu predtým zaslal vyjadrenie oprávneného. Podľa cit. zákonného ustanovenia, návrh na zastavenie exekúcie sa podáva u exekútora. Ak povinný navrhol zastavenie exekúcie, exekútor bezodkladne vyzve oprávneného na vyjadrenie sa k návrhu v lehote nie kratšej ako desať dní. Ak oprávnený so zastavením exekúcie súhlasí, exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania a súdu; inak do piatich pracovných dní po uplynutí lehoty na vyjadrenie sa oprávneného exekútor predloží návrh na zastavenie exekúcie spolu so svojím vyjadrením a prípadným vyjadrením oprávneného súdu. Tento záver súdu umocňuje aj koncentračná zásada upravená v § 61k ods. 2 Exekučného poriadku. V návrhu na zastavenie exekúcie musí povinný uplatniť všetky rozhodné právne skutočnosti ku dňu podania návrhu a preto ani na prípadné ďalšie skutočnosti, ktoré by povinný uviedol v ďalšom vyjadrení, by už súd prihliadnuť nemohol. Aj vzhľadom na obsah vyjadrenia oprávneného k návrhu povinného na zastavenie exekúcie ani nebolo možné očakávať od vyjadrenia povinného žiadne nové skutočnosti zdôrazňujúc, že skutkové okolnosti neboli (a nie sú) medzi účastníkmi exekučného konania sporné a žiadne nové listiny či iné dôkazné prostriedky zo strany oprávneného súdu predložené neboli. Obaja účastníci sa potom vyjadrovali len k listinám, ktoré boli súčasťou spisového materiálu už pri podaní návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie. Rozhodnutia súdov, na ktoré v tejto súvislosti v sťažnosti poukázal povinný, na daný prípad nedopadajú. Súd na podklade tvrdení povinného nezistil v postupe súdu, ktorý predchádzal vydaniu preskúmaného rozhodnutia, žiadne také pochybenie, ktoré by mohlo viesť k jeho zrušeniu.

37. Rovnako potom postupoval aj sťažnostný súd a nezaslal povinnému vyjadrenie oprávneného k podanej sťažnosti. Vychádzal zo základného postulátu, a tým je charakter sťažnosti nie ako opravného prostriedku, ale ako prostriedku procesnej obrany. Voči analogickému použitiu úpravy odvolania je potrebné postaviť práve túto skutočnosť zdôrazňujúc, že sťažnosť nemožno stotožňovať s opravným

prostriedkom, akokoľvek z pohľadu ústavného ide v oboch prípadoch o prostriedok nápravy. Ani súdna prax či rozhodnutia vyšších súdnych autorít preto nevyžadujú doručenie vyjadrenia účastníka konania k sťažnosti sťažovateľovi (k tomu porovnaj nález Ústavného súdu SR z 11. 9. 2018, sp. zn. III. ÚS 220/2018). Sťažnostný súd preto nepovažoval za potrebné zaslať vyjadrenie oprávneného k sťažnosti povinnému na vyjadrenie, a to najmä s poukazom na skutočnosť, že povinný v nej namietal rovnaké skutočnosti, aké uviedol aj v návrhu na zastavenie exekúcie. Pre úplnosť súd dodáva, že povinný má možnosť prostredníctvom prístupového kódu kedykoľvek nahliadnuť do súdneho spisu, ktorý je vedený v elektronickej podobe a kedykoľvek sa oboznámiť s jeho obsahom.

38. V exekučnom konaní sa rozhoduje spravidla bez nariadenia pojednávania, resp. bez výsluchu účastníkov konania (§ 61l ods. 2, § 202 ods. 1 Exekučného poriadku) a vo veci súd nariadi pojednávanie, len ak to považuje za nevyhnutné. Rozumnému a praktickému exekučnému režimu zodpovedá zásada, že pokiaľ nie je v konaní nutné vykonať dokazovanie, súd zásadne pojednávanie nenariaďuje. Rozhodovacia činnosť súdu v danom prípade spočívala v právnom posúdení veci a súd rozhodoval výhradne na základe tvrdení účastníkov konania a obsahu spisu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Ek/510/2019, Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 67Ek/351/2019 a spisu Okresného súdu Malacky sp. zn. 31Csp/91/2017, ktoré poskytli kompletný a ucelený podklad pre spravodlivé rozhodnutie. Z uvedených dôvodov súd o podanej sťažnosti rozhodoval bez nariadenia pojednávania. Pre úplnosť súd dodáva, že pri posudzovaní návrhu na vykonanie exekúcie nevykonáva dokazovanie, skutočností potrebné na rozhodnutie sa dokladajú predovšetkým formalizovaným spôsobom (§ 48, § 52, § 53 Exekučného poriadku), súd si tak vedomosť o skutočnostiach rozhodných pre posúdenie návrhu na vykonanie exekúcie získava šetrením, nie dokazovaním. Rovnako postupuje aj pri posudzovaní návrhu na zastavenie exekúcie ako aj v konaní o sťažnosti, pokiaľ jeho činnosť spočíva predovšetkým v právnom posúdení veci. Povinný v konaní netvrdil a ani nepreukázal žiadne také skutočnosti, ktoré by si vyžadovali doplnenie skutkových zistení, resp. doplnenie dokazovania a ani žiadne iné dôkazné prostriedky neoznačil a doplnenie dokazovania v žiadnom smere nežiadal. Súd v tejto súvislosti opätovne akcentuje, že viazanosť súdu exekučným titulom vylučuje vykonanie dokazovania ohľadom správnosti záverov súdu prezentovaných v exekučnom titule a preto v tomto smere ani dokazovanie exekučným súdom nemohlo byť vedené. Je potom zrejmé, že rozhodovacia činnosť v danom prípade spočívala výlučne v právnom posúdení veci, bez potreby vykonania dokazovania na pojednávaní.

39. Na základe uvedeného výkladu súd dospel k záveru, že povinný ani v konaní o sťažnosti neuviedol a nepreukázal žiadne skutočnosti odôvodňujúce v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu. Súd preto nemal inú možnosť, než postupom bez nariadenia pojednávania sťažnosť povinného podľa § 250 ods. 1 CSP ako nedôvodnú zamietnuť, pretože v konaní nezistil žiadny zo zákonných dôvodov na zastavenie exekúcie (I. výrok).

40. Podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne.

41. Podľa § 255 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

42. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

43. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

44. Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene. Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto

trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

45. V ustanovení § 255 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku sa ako kritérium priznania náhrady trov exekučného konania premieta zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) a to tak, že neúspešný účastník je povinný nahradiť úspešnému účastníkovi konania preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené trovy, ktoré tento vynaložil v súvislosti s uplatnením alebo bránením svojho práva. V zmysle § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, exekučný súd súčasne rozhoduje o nároku na náhradu trov konania ako aj o ich výške (k tomu porovnaj aj § 199d Exekučného poriadku). Oprávnený bol v tomto konaní úspešný (súd sťažnosť povinného zamietol), voči povinnému mu tak vznikol nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré mu vznikli v súvislosti so sťažnostným konaním (§ 199d ods. 1 Exekučného poriadku). Oprávnený si v sťažnostnom konaní žiadne trovy konania voči povinnému neuplatnil. Exekučný poriadok výslovne nerieši situáciu, ak si účastník konania, ktorý na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, žiadne trovy konania o sťažnosti neuplatnil a ani nevyčíslil. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Sťažnostný súd preto s použitím základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o sťažnosti princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov exekučného konania oprávneného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak účastník konania o náhradu trov zjavne neprejavil záujem a ani si ich nevyčíslil, je v podmienkach exekučného konania na mieste rozhodnúť tak, že sa mu nárok na náhradu trov daného konania nepriznáva. Prihliadol najmä na skutočnosť, že exekučné konanie je ovládané dispozičným princípom a exekučný súd nesmie viesť exekúciu voči povinnému v rozsahu, ktorý oprávnený nepožaduje a poverenie na vykonanie exekúcie (resp. dodatok k povereniu v zmysle § 199d ods. 1 Exekučného poriadku) vydá len za účelom vymoženia oprávneným požadovaného nároku. Z uvedených dôvodov sťažnostný súd oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov sťažnostného konania nepriznal (II. výrok).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku, § 355 ods. 2 CSP).

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).